

Szféra

Árterekben bújtattuk el a vágyakat,
s csak mikor a víz újra apadni kezd,
akkor válnak újra
fürkészővé pillantásaink,
tapinthatóvá csontjaink,
érezhetővé leheletünk.

Némi teret hódítanak ilyenkor maguknak a szarvasok,
akiknek fülébe súgtad a téridő-diagramokról alkotott elméleted.
Közelebb merészkednek a szakadozó partokhoz
a nyulak, akikkel tortareceptet cseréltetek,
a fák kiugró gyökerei között sünök motoznak,
de velük egy ideje már nem állsz szóba.

Az apály idején mégis kivétel nélkül megcsókolod őket mind,
erről pedig törköly és muskotály illatuk árulkodik.
Tudjuk, hogy ezek az állatok nem élnek
ezen a vidéken, életterük a fénykúpok
egymáshoz közelebb eső pontjaira korlátozódik,
mégis őket kérdezed, meddig kell még várnunk,
amíg tudomásunkra jut a Nap halála.

A hátralévő időt akár zárványokban élve is eltölthetnénk.
Hogy végül növényekké változunk vagy kristályokba
zárt idegen anyagokká leszünk, továbbra sem sikerült
eldönteni.

Ha mégis felmerül a kérdés, csak hátradólsz, és úgy
teszel, mintha a csillagképeket figyelnéd,
a Nagy- és a Kis Medve felismerése már könnyen megy,
a Sarkcsillagon tovább azonban már nem látsz el.
Úgy érzed, romlik a látásod,
Isten szemüvegét keresed magad mellett
a fúcsomók között, hogy azon keresztül olvasd a világot.

Felhúznak, mint egy kesztyűt, mondod halkán,
majd hirtelen elálmosodsz,
az ébrenlét utolsó pillanataiban pedig még érzed,
hogy sikerül elérnem a szinuszcsonót.

Megszabadulunk a feleslegessé vált
végtagoktól, bár az előző nap határoztam el, hogy
ismét rászokok a dohányzásra
pusztán azért, mert azt mondtad,
megédesedik a füst illata az ujjaimon.

Még érezzük a micéliumok enyhe szorítását a koszorúereken,
az átadott információk profán oldódását,
az interferenciát, az egymást felerősítő frekvenciahullámok
kicsúcsosodását, végül a kioltást.

A konyhában a szivárgó víz sistergő zajára ébredek.
Ahogy annyiszor kértél, apád régi franciakulcsával
igyekszem elzárni a főzetéket.
Egy ideje így próbálunk védekezni az elszökő idő
és a magas vízszámla ellen.

Ennek a franciakulcsnak viszont nem itt lenne a helye, ezt tudom,
egy másik szférában, egy másik időben hagytam
a hűtő tetején.

A konyha lassan megtelik vízzel, ahogy a szomszéd szoba is,
amelyben még alszol,
nem ébredsz fel a sejtfalak felszakadására, ahogy a csempék
repedései között beszökik az idő,
ahogy a szarvasok, nyulak és sünök
újra távolabb húzódnak a partoktól.

■ **Csillag Lajos** (1990) író, grafikus. Első kisregénye *Túlsó part* címmel jelent meg a Fiala Írók Szövetsége gondozásában.